

12. KVĚTNA 2020

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ

1. čtení: Sk 14, 19–28

Mezizpěv: Žl 145

Evangelium: Jan 14, 27–31a

Eva Imelda Fuchsová

V Pavlově příběhu vidíme jasně rozdíl mezi lidským třeštěním a Kristovým pokojem. Židé jsou pobouřeni, berou věc do svých rukou, vydávají se na cestu z Antiochie do Lystry, podněcují vášně lidu. Věc se zdaří, Pavel je v podstatě ukamenován a vyvlečen za město jako mrtvý. A výsledek jejich snah? Po modlitbě učedníků Pavel jednoduše vstane, opráší se a vrací se v klidu do téhož města dokončit své poslání. Kristův pokoj neznamená vždy konec bojů a sporů, ale může je někdy ukázat až v groteskním světle!

Pavel objíždí další města a hlásá, že *musíme být ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdemo jen tehdy, když hodně vytrpíme*. To je hlavní poselství, které učedníkům utkvělo v mysli – a je to docela pochopitelné, když si představíme, jak asi po kamenování vypadal. Samá podlitina, tržné rány, pak hojící se jizvy. Viditelné svědectví bojů, které Pavel pro víru svádí s vládcem tohoto světa. Ale protože miluje Toho, který je větší než on, jeho srdce se nechvěje, raduje se, že jde v jeho stopách.

Někdy máme tendenci skrývat při hlásání své boje a rány v nich utržené. Ale autenticitu našeho hlásání dokazují právě naše bolesti a jizvy. Ne tolik naše svatost, zářivý úsměv a přesvědčování, že život s Kristem je procházka růžovou zahradou. Všichni svádíme tuhé boje s hříchem, a ne vždy bez následků. Nebojme se před těmi, kterým hlásáme Krista, přiznat naše slabosti a prohry, které jsou však Kristovým vítězstvím.